

ELSŐ FEJEZET

HARCOSOK A KÖDÖBEN

RGont szigete, mely egyetlen hegyvonulat, s csúcsa vagy egy mérföldnyire tör a vihar szaggatta Északkeleti-tenger fölé, a varázslóiról nevezetes tájék. A magasan fekvő völgyek városaiból s a sötét, szűk öblök kikötőiből sokan felkerekedtek a gontiak közül, hogy a Szigetvilág nagyurainak szolgálatába álljanak városaik mágusaként, varázslójaként, vagy hogy kalandvágytól hajtva, csodákat téve bolyongjanak szigetről szigetre egész Óceánföldön át. Közöttük – mint mondják – a legnagyobb, s tengerek vándorának kétségkívül a legnagyobb, a Karvaly nevezetű ember volt, ki már a maga idejében sárkányvitézzé s főmágussá is lett. A *Kóbor tettei* és más énekek sora őrzi élete történetét, ám ez a mese még a hírnevét s az énekek születését megelőző időről regél.

Egy eldugott faluban, Tízégerben született, fent a hegyekben, az Északi-völgy mélyén. A falu alatt, a völgy oldalában legelők és szántóföldek ereszkedtek lágyan a tenger felé, s városok pihentek az Ár folyó partjain; a falu fölött csak erdők kapaszkodtak gerincről gerincre a kopár havasok felé.

A gyermekkori nevét, hogy Hóka, anyjától kapta, akitől mindössze ezt és az életét kaphatta, mivelhogy meghalt, mielőtt fia az első esztendő betöltötte volna. Apja, a falu bronzkovácsa mogorva, szófukar ember volt, s minthogy Hóka hat fivére, nála sokkal idősebbek lévén, egymás után mentek el a háztól földművesnek vagy hajósnak vagy kovácsnak az Északi-völgy más városaiba, nem volt senki, aki szerető gonddal vette körül a gyermeket. Erőteljes, nyurga vadóc lett, fürge és harsány, dacos és indulatos. A többi falubeli gyerkőccel együtt kecskét őrzött a forrásvidék fölötti meredek réteken, majd amikor annyira megerősödött, hogy föl-le tudta rángatni a hosszú fújtatószárat, apja maga mellé vette kovácssegédnek, s fizetségként bőven osztott pofont s korbácsütéseket. Hókának nem sok hasznát lehetett venni. Elillant mindig, mint a kámfor; hol az erdő mélyén kószált, vagy az Ár sekélyeseiben úszkált, mely hideg vizű, sebes sodrú, mint Gont szigetén minden folyó, hol meg sziklákon és szakadékokon át kúszott az erdőhatáron túl fel a magasba, ahonnan megláthatta a széles tükrű északi óceánt, melyen szigetnek Perregálon túl nyoma sincsen már.

Elhunyt anyjának egyik nővére a faluban lakott. Ő viselte gondját a kisedednek, míg kellett, de neki magának is megvolt a dolga, ezért hát nem törődött vele tovább, mint ahogy a gyermek el tudta látni magát. Ám egy napon, amikor a fiú hétesztendős volt, s tanulatlan elméje mit sem sejtett a világban uralkodó tudományokról és erőkről, meghallotta, ahogy nagynénje egy kecskét szólongatott, mely egy kunyhó zsúpfedelére ugrott fel, s nem volt hajlandó lejönni onnét, csak amidőn nénje egy bizonyos versikét rikantott reá, szökkent le rögvest a jószág. Másnap, amint hosszú szőrű kecskéit terelgette Hóka a Nagy Szakadék legelőin, odakiáltotta nekik a hallott szavakat, bár se céljukat, se értelmüket, sem pedig jelentőségüket nem gyanította:

*Nót hírt melk men
jolk hen mert hen!*

Hangosan kántálta el a versikét, s a kecskék megindultak feléje. Rohanvást jöttek egyszerre mind, némán. Sárga fényű, komor tekintetüket Hókára szegezték.

Ő csak nevetett, és újra elharsogta a rigmust, mellyel a kecskéket úgy megbabonázta. Azok még közelebb jöttek, s tülekedve szorongtak körüle. Hóka egyszerre megrémült vaskos, hegyes szarvuktól, különös szemüktől s különös némaságuktól. Megpróbálta lerázni őket, s futásnak eredt, de a kecskék egy csomóban rohantak vele. Ekként robogtak be aztán a faluba az összezsúfolódott kecskék, mintha kötéllel tekerték volna őket szorosan körbe, a nyáj közepén a síró-rívó fiúval. A falusiak kifutottak a házakból, szidták a kecskéket, s kacagták a fiút. Előjött a fiú nénje is, de ő nem nevetett. Szólt valamit a kecskéknak, mire azok mekegve, legelészve bóklászni kezdtek, felszabadulva az igézet alól.

– Jöjj velem! – szólt az asszony Hókának.

Elvitte a kunyhójába, hol magában éldegélt. Gyermekeket általában nem eresztett be oda, így azok messze elkerülték a helyet. Az alacsony, sötét és ablaktalan viskóból gyógyfüvek illata áradt: menta, vadfokhagyma és kakukkfű, cickafark, örvénygyökér és pipitér, csillaghúr, szarkaláb, baradicskóró és babér, melyek a mestergerendára akasztva száradtak. A füvesasszony keresztbe vetett lábbal ült a tűz mellett, majd borzas fekete haja mögül a fiúra sandítva megkérdezte, mit mondott a kecskéknak, és vajon tudja-e, miféle vers volt az. Amikor látta, hogy Hókának fogalma sincs róla, és a kecskék mégis megigézve követték őt, rájött, hogy született adottság benne az erő.

Hogy testvérhúga fia, az asszonyt közömbösen hagyta, de mostantól más szemmel nézett rá. Megdicsérte, s felajánlotta, hogy megtaníttja inkább kedvére való mondókákra, amire például a csiga kitekint a házából, vagy arra, ami lecsalogatja a sólymot az égből.

– Igen, azt a szót tanítsd meg nekem! – mondta Hóka, túl a kecskék okozta riadalmon s az okosságának szóló dicsérettől öntelten.

A füvesasszony így szólt:

– Ha megtanítlak is reá, azt a szót sohasem árulhatod el a többi gyereknek.

– Megígérem.

Az asszony elmosolyodott ezen a buzgó együgyűségen.

– Jól van hát. De azért varázslattal pecsételem meg az ígéretedet. Mindaddig néma leszel, míg én föl nem oldom a varázst, s amikor szólnod lehet már, még akkor sem tudod majd kiejteni a szádon, amit tőlem tanultál, ha más esetleg meghallaná. Óriznünk kell mesterségünk titkait.

– Jól van – válaszolt a fiú. Dehogy akarta ő társait beavatni a titokba, hiszen olyasmit vágyott tudni s végbevinni, ami azoknak talány volt s marad.

Hóka csendben ült, mialatt boszorkány nénje feltűzte loboncos haját, megkötötte az övét a derekán, majd maga alá húzott lábbal ismét letelepedett a tűz mellé, s néhány marék levelet szórt a lángokba. Füst gomolygott fel a kunyhóban, betöltve a sötétséget, s az asszony énekelni kezdett. Hangja időnként magasba csapott, majd mélyre váltott, mintha valaki másnak a hangja volna. A dallam csak szállt egyre, miközben a fiú azt sem tudta már, ébren van-e vagy álmodik, a boszorkány sohasem csaholó, vén fekete kutyája pedig füsttől vörös szemmel ott kuporgott mellette. Aztán beszélni kezdett az asszony, Hókának ismeretlen nyelven, s kényszerítette, hogy utánamondjon bizonyos igéket és szavakat, míg létre nem jött a varázs, mellyel Hókat akarta fogva tartani.

– Beszélj! – szólott a boszorkány, hogy kipróbálja, hatott-e a búbáj.

Beszélni azt nem tudott, de Hóka elnevette magát.

A néne kissé megrémült a fiú ahatlma láttán, hiszen a tőle telhető legerősebb varázst bocsátotta reá: az volt ugyanis a terve, hogy nemcsak hangját s hallgatását vonja befolyása alá, hanem egyúttal maga mellé köti boszorkányinasnak. A fiú meg – noha ígézet alatt állt – csak kacagott. A boszorkány nem szólt semmit. Tiszta vizet locsolt a tűzre, míg el nem oszlott a füst, aztán inni adott a fiúnak. Amikor kitisztult a levegő, s Hóka visszanyerte a hangját, nénje elárulta neki a sólyom nevét, a hívó szót, amire hozzárepül a madár.

Ezzel Hóka megtette az első lépést azon az úton, melyen egész életében járnia adott: ezen az úton, a mágia útján vetődött el végül – egy árnyat üldözve, hajszolva – a halál birodalmának napfénytelen partjaira. Ám akkor, az első lépések megtételekor szélesnek, fényesnek ígérkezett ez az út.

Amikor Hóka látta, hogy a vad sólymok lecsapnak hozzá a levegőégből, ha nevükön szólítja őket, és verdeső szárnyakkal ülnek meg a csuklóján, mint a hercegi vadászsólymok, olthatatlan vágyat érzett még több ilyen szónak a birtokába jutni. Elment hát nénjéhez, s kérlelte, tanítsa meg őt a karvaly, a sas meg a halászsas nevére. A varázsigékért cserébe megtett mindent, amit a boszorkány kívánt tőle, s eszébe vésett mindent, amire az oktatta őt, bár nem volt minden a kedvére való, amit tett vagy megtudott. Jára is olyan szolás Gont szigetén, hogy: „Gyöngé, mint az asszonyi búbáj”, meg hogy „Gonosz, mint az asszonyi búbáj”. A tízégeri füvesasszony nem volt ugyan fekete mágiát űző boszorkány, nem ártotta bele magát az őserők magasztos tudományába, nem tévedt azok titkos ösvényeire, de tudatlan falusiak közül való tudatlan asszonyként gyakorta használta mesterségét ostoba és kétes üzelmekre. Hírből sem ismerte az Egyensúlyt meg a Szabályt, melyeket az igazi varázsló tisztel és szolgál, s melyeknek engedelmeskedve csak akkor folyamodik bűverőhöz, ha valóban szükség van reá. A nénének mindenre volt valami varázsigéje, s örökké búbájoskodott. Tudománya jórészt pusztaszemfényvesztésből és locsogásból állt, meg sem tudta különböztetni egymástól az igazi meg a hamis varázst. Rengeteg átkot ismert, s tán jobban értette a kór előidézésének, mint gyógyításának módját. Ám falusi javasasszonyhoz méltón tudta, hogyan kell szerelmi bájtalt kotyvasztani, de más, fertelmes főzeteit is az emberi irigység és gyűlölködés szolgálatába állította. Az efféle praktikákat azonban nem kötötte ifjú tanítványa orrára, s amennyire tőle telt, becsületes mesterségekre oktatta.

Eleinte Hókat – minthogy gyermek volt még – a fekete mágiában az ragadta meg leginkább, hogy hatalmat adott neki madarak s vadállatok fölött, s velük jó ismeretségbe került. S valóban, ebben örömét lelte egész életében. Pajtásai gyakran látták őt egy-egy ragadozó madár kíséretében fent a hegyi legelőkön, el is nevezték hát Karvalynak; ekként tett szert Hóka arra a nevére, amit élete során később akkor használt, ha igazi nevét fölfedni nem kívánta.

Bármennyit is hajtogatta Hókának a boszorkány, minő dicsőség és vagyon s a balga népség fölötti hatalom lehet egy boszorkánymester osztályrésze, őt sokkal hasznosabb ismeretek megszerzése érdekelte. Az esze vágott, mint a borotva. A boszorkány egyre csak dicsérte, a falubeli gyerekek viszont kezdtek félni tőle, ő maga pedig meg volt győződve róla, hogy igen hamar nagy ember válik belőle. Folytatta hát a tanulást szóról szóra, varázsigéről varázsigére a boszorkány házában, míg tizenkét esztendő nem lett, s el nem sajátította nénje tudományának java részét: nem volt az sok, de elég egy apró falu vajákos asszonyának, s több mint elég egy tizenkét éves fiúcskának.

A boszorkány feltárta előtte mindazt, amit a füvekből készült főzetekről és a kuruzslásról tudott, s megtanította a bajok feltárásának, a sebkötözésnek, a ráolvasásnak, az igézésnek és a jóslásnak ezernyi fortélyára. Mindent, amit a dalnokok regéből tudott, minden strófát, amit a Nagyok Tetteiből elénekelt neki, és minden szót, amit mesterétől, egy varázslótól tanult az Igazi Nyelvből, továbbadott Hókának. Az idővetőktől és vándor szemfényvesztőktől pedig, akik az Északi-völgyben és a Keleti-rengetegben jártak városról városra, ellesett Hóka számtalan trükköt, fogást és bűvészmutatványt. Az egyik ilyen ártatlan bűvészmutatvány alkalmával bizonyította be először, micsoda mérhetetlen erő lakozik benne.

Akkoron erős hatalom volt a Kargád Birodalom, mely négy nagy szigeten terült el az Északi és a Keleti peremvidékek között: Karego-Áton, Atuanon, Hur-át-Huron és Atninin. Kegyetlen, ádáz nép lakta, fehér bőrű, kese hajú, vér szagára s égő városok látványára éhes. Egészen más nyelvet beszéltek, mint a Szigetvilágban vagy a többi peremvidéken. A múlt évben megtámadták a Kősziklák földjét és a keményen küzdő Sziklarév szigetét, s vörös vitorlájú hajóhadaikkal előzönlöttek. Hírük északra, Gontra is eljutott, ám a gonti nagyurak figyelmét a kalózkodás kötötte le, s a más országokat érő csapásokkal nemigen törődtek. Azután Lápos is elesett, kifosztották, letarolták, lakóit rabigába hajtották, s földjén ma is csak romok látszanak. Győzelmi mámortól hajtva a kargok eztán Gont felé fordultak, harminc nagy gályából álló seregükkel Keleti Kapunak rontottak. A várost legyőzték, elfoglalták, felégették, majd hajóikat örökre hagyva az Ár folyó torkolatában, benyomultak az Északi-völgybe rombolva, fosztogatva, embert s jószágot lemészárolva. Előretörés közben bandákra szakadtak, s raboltak, harácsolnak kényükre-kedvükre.

Szökött rabok hozták a szörnyű hírt a hegyi falvakba. Tízéger népe hamarosan láthatta, hogy festi feketére a füst a keleti égboltot, s akik azon az éjjelen felkapaszkodtak a Nagy Szakadékhoz, s lenéztek, azok tekintete a völgyet betöltő füstgomolyra esett, melyen itt is, ott is vörös lángnyelvek fénye szűrődött át. Az aratásra váró szántóföldek lángba borultak, kertek perzselődtek fel; sercegve égett a gyümölcs az izzó ágakon, s csűrök, tanyák üszkös romjai parázslottak.

A falusiak közül sokan fölmenekültek a szurdokba, és elrejtöztek az erdőben, sokan fölkészültek, hogy harcoljanak az életükért, ám sokan csak lézengtek jajveszékelve. A boszorkány azokkal tartott, akik menekültek, és egyedül elbújt egy barlangban fent a Kopársánc-szakadéknál, s varázsigékkal pecsételte le a barlang száját. Hóka apja, a bronzkovács a faluban maradt, meg nem vált volna semmiképp olvasztókemencéjétől s műhelyétől, hol ötven dolgos évet eltöltött. Egész éjjel munkálkodott, ami kész bronzot csak talált, abból mind dárdahegyet kalapált, a többiek pedig segítettek neki a hegyeket kapa- és gereblyenyelvekre kötni, nem lévén idő megfelelő nyelet eszközálni hozzá. Más fegyver nem volt a faluban, csak vadászíj és kurta bicska, hisz a gonti nép nem harcias fajta; hírüket nem mint harcosok, hanem mint kecsketolvajok, tengeri kalózok és varázslók szerezték.

A pirkadat sűrű, fehér köddel érkezett, mint oly sok őszi reggelen e hegyes vidéken. Tízéger kanyargós utcáján ijakkal és újonnan kovácsolt dárdákkal kezükben lapultak a falusiak kunyhók s házaik tövében, nem tudván, vajon a kargok messze avagy egészen közel vannak-e, s feszült csöndben meredtek mindnyájan a ködbe, mely körvonalakat, távlatokat s veszélyeket egyaránt elrejtett.

Hóka is köztük volt. Egész éjjel a kovácsfújtatónál serénykedett, húzkodta a hosszú kecskebőrszíj szárait, s levegővel táplálta az éhes lángokat. Reggelre úgy sajgott, reme-

gett e munkától a karja, hogy meg sem bírta emelni a kiválasztott dárdát. Nem hitte, hogy így verekedni tudna, vagy bármi hasznára lehetne akár magának, akár a falunak. Szíve megsajdult a gondolatra, hogy gyermekként karg lándzsával felnyársalva kelljen meghalnia s eltávoznia a sötétség honába anélkül, hogy a maga igazi, érett férfikori nevét valaha megtudhatná. Lepillantott hűvös harmattól nedves, vékonyka karjára, s gyöngeségét látva haragra gerjedt, hiszen tudta, mily erő lakozik benne. A képessége megvolt, csak azt nem tudta, hogyan kéne használnia, s számba vette az összes varázsigét, amit csak ismert, hátha valamilyen úton-módon segítséget vagy legalább esélyt nyújthat magának és társainak. Csakhogy nem elég a szükség az erőt felszabadítani: tudás is kell hozzá.

Ahogy a csúcsok fölött a derült égen feltűnt a nap, hevétől ritkulni kezdett a köd a völgyben. A jókora fátylakká, szálkás cafatokká szakadozó ködtakaró résein át a falusiak észrevettek egy csapat harcost, amint felfelé tartottak a hegyoldalon. Páncélzatul bronzsisakot, erős bőrből készült mellvértet és lábszárvédőt, bronzveretes fapajzsot viseltek, fegyverzetük szablya és hosszú karg lándzsa volt. A kacskaringós Ár folyó meredek partján törtettek zörögve, csörömpölve előre, mígnem olyan közel értek már, hogy megpillanthatták fehér arcukat, s meghallották egyikét idegen hangzású rikkantásukat. A gontokra rontó ellenséges horda úgy száz emberből állhatott, ami nem volt sok, de a falu serege mindössze tizenennyolc férfit és fiúgyermeket számlált.

S ím, a szükség előhívta a tudást: amint Hóka meglátta, hogy ritkul, oszladozik a köd a kargok ösvénye fölött, eszébe jutott egy varázslat, amit a maga javára fordíthat. Egy öreg idővető az Északi-völgyben, aki inasnak akarta megnyerni a fiút, számtalan varázslatra megtanította. Az egyik ilyennek ködszövés volt a neve: az igéző szavak összegyűjtik a ködöt és a párát egy helyre bizonyos időre, s aki a szemfényvesztésben járatos, meglehetősen kísérteties jelenségeket képes gyúrni belőle, melyek fennmaradnak egy darabig, aztán elenyésznek. A fiú efféle jártassággal nem rendelkezett, de magában egész mást tervezett, s az ereje megvolt ahhoz, hogy a saját céljai szolgálatába állítsa a varázslatot. Fennhangon elhadarta a falu fontosabb részeinek és határainak neveit, majd elmondta a ködszövő rigmust, de szavai közé fonta egy eltűntető mutatóvagy varázsigét is, végül pedig kikiáltotta a szót, amely elindította a varázslatot.

Ekkor azonban mellette termett atyja, s oly keményen fülön csapta, hogy menten a földre rogyott.

– Fogd be a szád, balga! Ha már harcolni nem tudsz, bújj el, és ne harsogj összevissza!

Hóka feltápászkodott. A kargok már a falu végében jártak, egészen a tímár udvara melletti nagy tiszafánál. Hangjuk, szíjaik csattogása, fegyvereik csörrenése tisztán hallatszott, de ők maguk nem voltak láthatók. Sűrű köd telepedett az egész falura, szürkületbe borítva s elhomályosítva a környező világot, hogy az ember az orráig sem látott.

– Elrejtettem mindnyájunkat – mondta Hóka morcosan, minthogy feje most is fáj a apja ütése miatt, meg a kettős varázslás is erősen megviselte. – Tartom, amíg csak bírom ezt a ködöt. Szóljon a többieknek, hogy csalják fel őket a Nagy Szakadékhoz.

A kovács a fiára meredt, ki haragosan állt e nyirkos, sejtelmes ködben. Beletelt egy percbe, mire felfogta Hóka szándékát, ám akkor rögvést nekilódult – nesztelenül, ismerve minden sarkot és kerítést, mint a tenyerét –, hogy értesítse a többieket a tennivalóról. A szürkéségen ekkor vörös folt világított át: egy kunyhó zsúpfedelét a kargok felgyújtották. De a faluba nem jöttek beljebb, az alsó végen vártak, hogy a köd felszálljon, s zsákmányukra, prédájukra rávethessék magukat.

A tímár – az ő háza állt lángokban – odaküldött néhány gyerkőcöt a kargok elébe, hogy tőlük karnyújtásnyira csúfolódva, ordibálva fickándozzanak hol felbukkanva, hol meg köddé válva. Eközben az idősebb férfiak kerítések mögött lapulva, háztól házig osonva oldalról közelítették meg az egy csomóba verődött kargokat, s dárda- meg nyílzáport zúdítottak a nyakukba. Az egyik harcos testét frissen kovácsolt, még ki sem húlt dárda hegye döfte át, s leroskadva kínban vonaglott. Másokat nyílvevő sebesített meg, s ettől mindjobban felbőszültek. Előrerontottak hát, hogy lekaszabolják hitvány támadóikat, de maguk körül csak kargokkal teli ködöt találtak. A hangok nyomába eredtek, s hosszú, forgóval ékített, vérfoltos lándzsáikkal maguk elé, a ködbe böködték. Ordítva csörtettek végig az utcán, mit sem tudva róla, hogy keresztben átszelték a falut, mivel a gomolygó szürke köd hol felfedte, hol elrejtette az üres kunyhókat és házakat. A falusiak szerteséjjel rohantak: többségük jócskán egérutat nyert, minthogy ismerte a terepet, de voltak néhányan, gyermekek és öregek, akik lemaradtak. A kargok – beljük botolva – szúrni, vagdalkozni kezdtek lándzsáikkal és szablyáikkal, s elharsogták harci kiáltásukat, az atuani Fehér Istenfivérek neveit: „Wuluáh! Atwáh!”

Egyesek megtorpantak, amikor érezték, hogy a talaj göröngyössé válik a talpuk alatt, de a többiek továbbnyomakodtak a kísértetfalun át, úzve, hajszolva a tompán elmosódó alakokat, melyek mindig kicsusszantak a markukból. A köd szinte megelevenedett ezektől a menekülő, cikázó, hol itt, hol ott felvillanó figuráktól. A kargok egyik csoportja egyenest a Nagy Szakadékgig kergette a szellemeket, fel az Ár forrása feletti szirtfal tejére, ahonnan az üldözött kísértetek felszókkentek a levegőbe, s elenyésztek a szertefoszló ködben, míg üldözőik sikoltva zuhantak le ködön és vakító napfényen át a mélység sziklás, sekély vizű fenekére. Akik pedig mögöttük jöttek, és nem estek le, hátrahőköltek a meredély szélén, s fülüket hegyezték. Rettegés telepedett a kargok szívére, s a falusiak helyett kezdtek egymás után kutatni a sejtelmes szürkességben. Összeverődtek a hegyoldalban, de még ott is szellemalakok és kísértetek tűntek fel közöttük, meg árnyak, melyek hátulról támadtak rájuk késekkel s dárdákkal, aztán nyomuk veszett megint. A kargok egytől egyig futásnak eredtek, le a hegyről, némán, botladozva, míg hirtelen s váratlan elő nem bukkantak a tömör, hamuszín felhőből, alattuk pedig kitárult tisztán és ragyogón a reggeli napfényben fürdő folyó s a zuhogók. Akkor megálltak, egybegyűltek és hátratekintettek. Az ösvényt sűrű, sötét, gomolygó ködfal torlaszolta el, láthatatlanná téve mindent, ami mögéje esett. Belőle két-három lemaradt harcos tört még lélekszakadva, bukdácsolva elő, jókora lándzsájuk verte a vállukat, mint holmi súlyos kő. Egyetlen karg sem nézett vissza többet, nyakuk közé kapták a lábukat, hogy ezt az elátkozott helyet mielőbb elhagyhassák.

Lejjebb, az Északi-völgy aljában aztán kijutott a kargoknak a harcból. A Keleti-rengeteg városai, Ovarktól a tengerpartig, hadrendbe állították a férfinépet, s a Gontot dúló ellenségre küldték. Egymás után ereszkedtek le a hegyekből a csapatok, s még aznap meg a rákövetkezően a kargok visszaszorultak Keleti Kapu partjaihoz, ahol hajóikat felégetve lelték; így küzdöttek végül háttal a tengernek, míg a gontiak mind egy szálíg le nem kaszabolták őket. Vérük ott vöröslött a Szarv-öböl fvényén, míg a dagály végleg el nem mosta.

Azon a reggelen Tízégerben meg a Nagy Szakadéknál odafenn egy ideig még tartotta magát a nyirkos, szürke felleg, aztán hirtelen magasba illant, kavarni kezdett és szertefoszlott. Hol itt, hol ott állt fel valaki a kristálytisza reggeli szélben, s álmétkodva tekingetett széjjel. Emitt egy halott karg feküdt, hosszú, csatakos, kese haja kibomolva, amott a tízégeri tímár, ki harcban esett el, mint egy király.

Odalent a faluban a felgyújtott ház még mindig lángokban állt. Rohant mindenki tüzet oltani, hiszen a csata véget ért már. Hókára, a bronzkovács fiára az utcán találtak rá, ahogy a nagy tiszafa mellett állt sértetlenül ugyan, de némán és kábán, mint aki megkukult. Jól tudták, hogy mit tett értük, ezért apja házába vitték, és elküldtek a boszorkányért, hogy bújjék elő barlangjából, s gyógyítsa meg a legénykét, ki megmentette életüket jószágokkal egyetemben; mindössze négyen estek a kargoknak áldozatul s egyetlen ház a lángok martalékául.

Fegyver nem ütött sebet a fiún, de sem szólni, sem enni, sem aludni nem bírt; úgy tűnt, nem hallotta, mit mondtak neki, s nem ismerte fel a látására betért falusiakat. Egy varázsló sem volt a környéken, aki bajára ismerte volna a gyógyírt. Nénje így szólt:

– Túlfeszítette az erejét, és a tudománya nem volt elég, hogy segítsen neki.

Ekként feküdt Hóka süketen és némán, ám ezen idő alatt a történet a fiúcskáról, ki ködszövessel s árnyak seregével futamította meg a karg lándzsásokat, szájról szájra járt az Északi-völgyön meg a Keleti-rengetegen át s a hegyvidéken keresztül-kasul, mígnem híre a fővárosba, Gonti Kapuba is eljutott. Így történt, hogy a szarv-öbölbeli öldöklést követő ötödik napon egy idegen érkezett Tízégerbe, egy se nem öreg, se nem fiatal ember, födetlen fővel, vállán köpönyeggel, s kezében akkora nagy tölgyfa botot tartott könnyűszerrel, mint ő maga. Az Ár mentén nem fölfelé, folyásiránnyal szemben jött, hanem lefelé, a magas hegyi erdők felől. A falubeli asszonyok látták rögvést, hogy varázsló, s amikor elárulta, hogy javasember, a kovács házához vitték menten. Az idegen kiküldött mindenkit, kivéve a fiú nénjét és az apját, majd a dikó fölé hajolva – melyen a semmibe révedő szemmel feküdt Hóka – mindössze annyit tett, hogy kezét a fiú homlokára fektette, s megérintette az ajkát.

Hóka lassan felült s körbepillantott. Hamarosan megszólalt, s az erő meg az éhség is kezdett belé visszatérni. Adtak neki enni-inni valót, ő pedig visszafeküdt ismét, sötét, csodálkozó szemét le nem véve az idegen férfiról.

A bronzkovács így szólt az idegenhez:

– Te nem vagy közönséges halandó.

– Nem lesz közönséges ez a fiú sem – felelte a másik. – Tettének híre otthonomba, Re Albiba is eljutott. Eljöttem, hogy megajándékozzam őt nevével, ha igaz a hír, amit regélnek, és nem lépett még be a férfikorba.

A boszorkány odasúgta a kovácsnak:

– Bátyám, ez nem lehet más, csak Re Albi mágusa, Hallgató Oromon, aki megfékezte a földrengést...

– Uram – mondta a bronzkovács, ki nem hunyász kodott meg a nagy név hallatán –, fiam a jövő hónapban tölti be tizenharmadik életévét, de mi úgy gondoltuk, hogy beavatását a téli napforduló idején tartanánk.

– Adjatok neki nevet, amilyen gyorsan csak lehet – felelte a mágus –, szüksége van rá. Most teendőim elszólítanak, de visszatérek az általatok kitűzött napra. Ha ti is jónak látjátok, elvinném magammal a fiút, s ha alkalmasnak bizonyul, tanítványommá fogadom, és gondoskodom róla, hogy tehetségéhez méltó iskolákba járjon. Veszedelmes lenne annak elméjét sötétségben hagyni, ki született varázsló.

Oromon oly igen szelíden, de határozottan szólott, hogy még a kovács is rábólintott arra, amit mondott.

Egy ragyogó kora őszi napon, amikor még tarkállnak a levelek a fákon, lett tizenhárom éves Hóka. E napon tért Oromon is vissza a gonti hegyekben tett barangolása után a faluba, s akkor megtartották a beavatási szertartást. A boszorkány megvonta a Hóka

nevet a fiútól, amit mint csecsemő kapott az anyjától. Névtelenül s meztelenül lépett bele a forrás hideg vizébe, hol a magas szirtfal aljában a sziklák közt az Ár ered. Ahogy haladt egyre beljebb, felhők futottak át a nap korongja előtt, és lomha árnyak lebbentek gomolyogva körülötte a medence víztükre fölé. Átlépdelt a túlsó partra, borzongva bár, de komótosan s emelt fővel, ahogy illett, a sebes sodrú, jeges vízben. Amikor odaért, Oromon – ki várta már – kinyújtotta a kezét, megfogta a fiú karját, s elsuttogta igazi nevét: Kóbor.

Imigyen kapta hát meg a nevét, még hozzá olyan embertől, ki a varázserővel mesteri módon bánt.

A szertartásnak régen vége volt már, a falu népe vígan lakmározott, sört kortyolgattott, és hallgatta a völgy végéből jött dalnokot, ki a *Sárkányvitézek tetteit* dalolta el, amikor a mágus csöndesen ekként szólt Kóborhoz:

– Jöjj, fiú! Végy búcsút a tiéidtól, s hagyjuk őket mulatozni.

Kóbor összeszedte a motyóját: egy jó bronzélű kést, amit apja kovácsolt neki, egy bőrzubbonyt, amit a tímár özvegye szabott át a méretére meg egy égerfa botot, amire a nagynénje varázsigét mondott; ingjén s nadrágján kívül egész vagyona ennyi volt. Majd elbúcsúzott földijeitől, mindenkitől, akit csak ismert e világon, s még egyszer végigtekintett a forrásvidék sziklái alatt elnyúló girbegurba falun, az elszórtan álló házakon. Aztán elindult új mestere nyomában a hegyes sziget meredeken lejtő erdőségein át az őszi fényben fürdő lombok s árnyak között.

MÁSODIK FEJEZET

AZ ÁRNY

☞ Kóbor azt képzelte, hogy egy nagy mágus tanítványaként az erő misztériumának s mesterségének egy csapásra válik részesévé. Megérti majd a vadállatok nyelvét s a fák leveleinek beszédét, gondolta, szavára feltámad a szél, s alakját megtanulja kedve szerint változtatni. Tán együtt száguldanak majd mesterével szarvasként, vagy repülnek sasszárnyakon Re Albi felé a hegyeken át.

Csak hogy egyáltalán nem így történt. Útjukat először lefelé, az Északi-völgybe vették, aztán fokozatosan délnek, majd nyugatnak fordultak, megkerülve a hegyet. Éjszákára hol kis falvakban kaptak szállást, hol kint a vadonban tértek nyugovóra, akár a szegény vándormutatványosok, üstfoltozók vagy csavargók. Titkoknak földjére nem tették lábukat. Semmi sem történt. A mágus tölgyfa botja, mit a fiú eleinte félelemmel vegyes tisztelettel szemlélt, nem volt egyéb vaskos vándorbotnál. Eltelt három nap, négy nap, s Oromon még mindig nem ejtett ki a száján egy árva varázsigét sem Kóbor előtt, egy árva bűvös rúnajelet, nevet vagy varázslatot sem tanított neki.

Minthogy igen hallgatag ember volt Oromon, szelídsége, jámborsága láttán Kóborból hamarosan elpárolgott az iránta érzett áhítat, s pár nap múlva merészsége odáig fajult, hogy mesteréhez a következő kérdéssel fordult:

– Mondd, uram, mikor kezdődik az inasidóm?

– Már megkezdődött – felelte amaz.

Csönd lett, mintha Kóbor magába akarta volna fojtani, ami pedig mindenáron kikíváncozott belőle. Végül kibökte:

– Hiszen eddig még semmit sem tanultam!

– Mert nem jöttél rá, hogy mit tanítok éppen! – vetette oda a mágus, miközben egyenletes, hosszú lépteivel tovább róttá útját az Ovark és Wiss közötti magas hágón át. Sötét bőrű volt, mint a legtöbb gonti, sötét bronzbarna; ősz hajú, szikár és inas, akár egy agár, s fáradhatatlan. Ritkán beszélt, keveset evett, alig aludt. Szeme és füle igen éles volt, s arcán gyakran éber kifejezés ült, mintha csak hallgatózna.

Kóbor nem válaszolt neki. Nem könnyű néha egy mágusnak megfelelni.

– Varázsolni akarsz hát – jegyezte meg Oromon, lépkedve tovább. – Túl nagy falat ez még teneked. Várj! Az érett férfikor sajátja a türelem. A mesteri tudás kilencszer akkora türelmet kíván. Tudod-e, miféle fű az ott az ösvény mellett?

– Szalmavirág.

– Hát amaz?

– Nem tudom.

– Kecskéfűnek hívják.

Oromon megállt, botjának rézsarus végét a növényke mellé szúrva, így hát Kóbor gondosan szemügyre vehette, majd mivel Oromon egyebet nem fűzött hozzá, letépvén egy elszáradt magtokot, végül megkérdezte:

– Van-é ennek valami haszna, mester?

– Nem tudok róla.

Kóbor a kezében tartotta még egy darabig a magtokot, aztán elhajította.

– Ha minden időszakban felismered majd a kecskefüvet kinézetéről, szagáról vagy magjáról, akár épp gyökeret hajt, levelet fakaszt, vagy virágot bont, akkor megtudhatod az igazi nevét, mert megérted már a mibenlétét, amely sokkalta fontosabb, mint a haszna. Végre is mi hasznod van tenéked? Avagy énnekem? Hasznos-é a Gont-hegység vagy akár a tenger? – Oromon ballagott még vagy fél mérföldet mire újra megszólalt: – Csöndben legyen, ki hallani akar.

A fiú összevonta a szemöldökét. Bosszantotta, ha valaki ostobaságot feltételezett róla. Elfojtotta hát mérgét és türelmetlenségét, s igyekezett engedelmes lenni, hogy Oromon hajlandó legyen végre tanítani neki valamit. Oly igen vágyott tudásra, hatalomra szert tenni! Egyre erősödött benne a gyanú, hogy akármelyik füvesasszonyt vagy falusi boszorkányt kísérgetve százszor többet tanult volna már, s miközben mindjobban bevették magukat nyugat felé kerülve a Wiss melletti kietlen rengetegbe, Kóbor mindinkább furcsállotta, hogy ugyan minek tulajdonítanak akkora nagyságot és varázserőt ennek a mágusnak. Hiszen ha esett, Oromon a legegyszerűbb versikét sem mondta el, amit pedig minden idővető ismer, hogy a vihart elkergesse. Az olyan vidékeken, mint Gont vagy az Angládok, ahol sűrűn teremnek a varázslók, gyakorta látni ide-oda hányódó, varázslattal terelgetett felhőket, melyek lassacskán a tenger fölé noszogatva odakinn zavartalanul hullatják esőterhüket. Ám Oromon hagyta, hadd zuhogjon. Keresett egy vastag fenyőfát, és alája hevedett. Kóbor a csöpögő bokrok között ázottan, morcosan kuporogva azon töprengett, vajon mi értelme a bűverejének, ha óvakodik azt használni nagy bölcsességében. Bárcsak a völgybéli öreg idővetőhöz állt volna be inasnak, fohászkodott, akkor legalább száraz helyen alhatott volna. Gondolatait azonban nem mondta ki hangosan. Egyetlen szóval sem árulta el magát. Ám mestere elmosolyodott, s a csepergő esőben elszunyókált.

A téli napforduló táján, amikor beköszönt az erős havazás fönt a Gont-hegységben, megérkeztek Oromon otthonába, Re Albiba. E város a Bukófal égbe törő szikláinak ge-

rincére épült, s a neve Sólyomfészket jelent. Messze lelátni onnan Gonti Kapu mély kikötőjére és tornyaira meg az öböl bejáratánál, a Páncél-szirtek közt ki-bejáró hajókra, s nyugaton a távolban ki lehet venni a hullámok fölött a Belső-szigetek legkeletebbikének, Oránéának kéklő hegyeit.

A mágus tágas, erős faháza, melynek tűzhelye inkább kemence volt, s fölötté kürtő is ásított, a tízégeri kunyhókra annyiban hasonlított, hogy egy nagy tér volt az egész, s kívül kecskeakol simult az oldalához. A szoba nyugati falában volt egy kuckóforma beugró, ahol Kóbor ágya állott. A priccs fölött egy ablak nyílt a tengerre, de többnyire zárva kellett tartani az ablaktáblákat, oly erősen fújt a szél egész télen át nyugatról meg északról. E sötét, meleg fészekben töltötte Kóbor a telet, hallgatva az eső csapkodását, a szél zúgását vagy a hulló hó nesztelen csöndjét, minden idejét a hatszáz archik rúnajel elsajátítására fordítva. Végtelen örömmel gyakorolta írni és olvasni a rúnákat, hiszen nélkülük tökéletes tudásra nem lehet szert tenni a varázsigék s rigmusok pusztá biflázásával. Az archik nyelv – noha csak annyi varázserővel bír, mint akármelyik másik nyelv a Szigetvilágban – a gyökereit az ősnyelvből eredezteti, mely a dolgokat az igazi nevükön nevezi. E nyelvnek a megértéséhez pedig a rúnajeleken át vezet az út, melyek még akkor íródtak, amikor e világ szigetei kiemelkedtek az óceánból.

Ám a csodák és varázslások még mindig vártak magukra. Kóbor az egész telet azal töltötte, hogy a *Rúnák könyve* súlyos lapjait pergette, miközben kint havazott vagy esett; Oromon a zúzmarás erdőben tett barangolásairól vagy a kecskével való foglalatzkodás után ha betért, topogva verte le csizmájáról a havat, s csendben letelepedett a tűz mellé. Ilyenkor a mágus hosszú, szemlélődő hallgatása betöltötte a szobát, be Kóbor gondolatait, mígnem a fiú néha majd elfelejtette már, miként is hangzik a beszéd, s amikor Oromon végre-valahára megszólalt, az olybá tűnt, mintha akkor és ott találna föl a beszédet magát. Ám amit mondott, sem tartalmazott komolyabb mondani-valót, csupán hétköznapi dolgokkal, mint kenyérrel, vízzel, az időjárással vagy az alvással volt kapcsolatos.

Amikor hirtelen s ragyogón kitavaszkodott, Oromon gyakorta kiküldte Kóbort gyógyfüvet gyűjteni a Re Albi fölötti rétekre, s engedte, hadd töltsön szabadon a napot, csatagoljon kedve szerint az esővíz duzzasztotta patakok partján, az erdőben és a harmatos, zöld mezőkön a tündöklő napsütésben. Kóbor boldogan ment minden alkalommal, és estig kinn maradt. Azonban nem feledkezett meg a füvekről sem: miközben kúszott, mászott, vizeken át gázolt és kémlelődött, azokat mindig szemügyre vette, s valamennyit vitt is haza belőlük. Rábukkant egy két pataktól közrefogott rétre, ahol sűrűn nőtt a margarit, s minthogy ritkán virágzik, s a javasemberek jó pénzt adnak érte, másnap ismét visszatért. Ám valaki megelőzte, egy lány, akit látásból már ismert, tudta, hogy Re Albi agg urának lánya. Kóbor nem kívánt beszélni vele, de a lány odajött hozzá, s kedvesen köszöntötte.

– Ismerlek téged, te vagy Karvaly, a mágusunk jobbkeze. Úgy szeretném, ha mesélnél nekem a varázslásról!

Kóbor lepillantott a lány fehér szoknyáját súroló hófehér virágokra, s eleinte szégyenlősen, mogorván épp hogy csak motyogott valamit válaszul. A lány azonban tovább csacsogott, s könnyed, határozott, közvetlen modora apránként eloszlatta a fiú zavarát.

A nyúlánk lány nagyjából vele egyidős lehetett, s fakó, majdhogynem fehér volt a bőre; anyja – a faluban így mondták – Rosszánból vagy valami hasonló távoli tartományból származott. A lány hosszú, egyenes szálú haja mint fekete zuhatag omlott a vállára. Kóbor igen csúfnak tartotta, de tetszeni akart neki, elnyerni a csodálatát, mely nőttön-

nőtt a beszélgetések folyamán. A lány elmeséltette vele a karg harcosok legyőzésének egész történetét, a köddel őrjöngő csellegások sorát, s ámbátor figyelő tekintete ámuldozó csodálkozást tükrözött, elismerésének hangot nem adott. Sőt, érdeklődése hamarosan más irányba fordult.

– Magadhoz tudod-e szólítani a madarakat s a vadállatokat? – kérdezte.

– Tudom hát – felelte Kóbor.

Emlékezett rá, hogy túl a réten, a sziklák között sólyomfészket látott, s a nevét kiáltva hívni kezdte a madarat. Jött is, de nem röppent a csuklójára, kétségkívül a lány jelenléte nyugtalanította. Éleset rikoltott, majd csíkos szárnyaival ismét a levegőbe emelkedett.

– Miféle varázsige ez, amire a sólyom hallgat?

– Megidéző rigmus.

– Tán még a holtak szellemét is magadhoz tudod csalogatni?

Kóbor gúnyolódásnak vélte a kérdést, merthogy a sólyom nem egészen engedelmeskedett a parancsának. De gúnyt űzni nem hagyott magából.

– Ha akarom, igen – felelte tompán.

– Nem nagyon nehéz és veszélyes megidézni egy szellemet?

– Nehéz, hogyan. De hogy veszélyes lenne... – mondta, s megrántotta a vállát.

Ez alkalommal szinte biztosan érezte a lány szeméből áradó bámulatot.

– Hát a szerelemgerjesztéshez értesz-e?

– Ahhoz nem kell tudomány.

– Igaz – bólintott a lány –, erre akármelyik falusi boszorkány képes. És ismersz-e átváltoztató varázsigéket? Tudsz-e alakot változtatni, mint mondjuk a varázslók?

Kóbor ezúttal sem volt egész biztos abban, hogy a lány nem csúfolódásnak szánja-e a kérdést, ezért újra így felelt:

– Ha akarok, igen.

A lány könnyörögni kezdett, hogy változtassa át magát, amivé csak tetszik: sólyommá, bikává, tűzzé, fává. Kóbor kurta, titokzatos szavakkal utasította vissza a kérést, miképp mestere is szokta, de azt már nem tudta, hogyan tagadja meg kerek perccel, amikor a lány hízelegni kezdett, aztán meg maga sem hitte igazán, amit dölyfösen kijelentett. Otthagytta a lányt, mondván, hogy mestere, a mágus már várja őt otthon, és másnap nem ment vissza a mezőre. Ám az azt követő napon eljött újra, magát azzal áztatva, hogy még több virágot kell gyűjtenie, míg itt a nyílás ideje. A lányt ott találta, s együtt gázoltak mezítláb a tocsogós fűben, szedegetve a rengeteg fehér virágot. A cirógató tavaszi nap-sütésben oly virgoncan csevegett a lány, mint bármelyik tízégeri kecskepásztorlányka. Kóbort megint csak a boszorkánymesterségről faggatta, s oly tágra nyílt szemmel leste minden szavát, hogy az újfent hencegni kezdett. Majd amikor a lány kérésére, hogy mutassa meg neki mégis egy átváltoztató varázslatot, ő nemmel felelt, a lány fekete haját hátravetve mereven Kóbor szemébe nézett.

– Félsz megtenni? – kérdezte.

– Nem, nem félek.

A lány kissé megvető mosollyal jegyezte meg:

– Tán túl fiatal vagy még hozzá.

Ezt már nem tűrhette Kóbor. Elhatározta, bebizonyítja, mire képes ő. A lánynak csak annyit mondott, hogy holnap, ha akar, jöjjön el megint a mezőre, azzal búcsút vett tőle, és visszatért a házba, noha mestere még a vidéket járta. Kóbor egyenesen a polchoz ment, és levette azt a két bűvös könyvet, amit Oromon még sohasem nyitott ki az ő jelenlétében.

Kóbor nekilátott keresni egy önátváltoztató varázslatot, de mivel lassan ment még a rúnajelek silabizálása, és nemigen értette még azt sem, amit olvasott, nem talált egyet sem. Ősrégi könyvek voltak ezek, Oromon még mesterétől, Bölcs Rejtektől örökölte, az szintén a maga mesterétől, Perregál mágusától és így tovább, vissza az idők kezdetéig. Az apró, különös jelek alkotta írást sok, mostanra elporlott kéz átírta, kiegészítette. Kóbor azért itt-ott megértett valamit a szövegből, s miközben egyre a fülébe csengtek a lány kérdései s gúnyos megjegyzései, rátalált egy olyan oldalra, amelyen egy, a holtak szellemét idéző varázslat állott.

Ahogy nekifogott olvasni és egymás után megfejteni a rúnákat s jeleket, hirtelen rettenet szállta meg. A szeme kimeredt, s addig le sem tudta venni a lapról, míg végig nem olvasta az egész magyarázatot.

Ezután feltekintve látta, hogy a házban sötét lett. Tehát teljes sötétségben olvasta el a szöveget. Újra lepillantott a könyvre, ám nem tudta már kivenni a rúnákat. S a rettenet tovább erősödött benne, mígnem valósággal a székhez láncolta. Kóbor megborzonegott. Fejét hátrafordítva meglátott valami éjnél is sűrűbb, sötét és torz árnyalakot lapulni a csukott ajtó mellett. Rémllett, mintha felé nyúlt volna, s suttogva egyre őt szólongatta, de a szavak értelmét Kóbor fel nem foghatta.

Ekkor az ajtó kivágódott. Egy férfi rontott be, körötte vakító, fehér fény lobogott, s e sudár, tündöklő alak hirtelen s bőszen fennhangon beszélni kezdett. A sötétség és a suttogás abbamaradt s szertefoszlott.

A rettegés alól felszabadult Kóbor, de még mindig halálosan félt, hiszen Oromon, a mágus állt fényárban a küszöbön, s tölgyfa botja fehérén izzott a kezében. A mágus egyetlen szót sem szólt, Kóbor mellett elhaladva világot gyújtott, és a könyveket elrakta a polcra. Aztán a fiúhoz fordulva rákiáltott:

– Soha többé ne műveld e varázslatot, ha nem akarsz élted s erőd veszélybe sodor-
ni! Ez volt-é, amit a könyvekben kerestél?

– Nem, mester – motyogta a fiú, és szégyenkezve bevallotta Oromonnak, mi után ku-
tatott, s miért.

– Nem megmondtam neked, hogy annak a lánynak, az anyja, a nagyúr asszonya bo-
szorkány?

Valóban, Oromon említette egyszer, csak hogy Kóbor nemigen figyelt oda, pedig tudhatta már, hogy Oromon semmit sem mond neki hiába, csak ha alapos oka van rá.

– Maga a leány is félig boszorka már. Lehetséges, hogy az anyja küldte őt véled ta-
lálkozni. Az is lehet, hogy ő tárta ki a könyvet annál a bizonyos oldalnál. Az az asszony
másféle erőket szolgál, mint én; nem tudom, mi a szándéka, de azt tudom, hogy ellened-
re tör. Kóbor, figyelmezz reám. Sohasem jutott még eszedbe, hogy a veszély ugyanúgy
veszi körül az erőt, mint árnyék a fényt? A varázslás nem afféle játék, amit szórakozás-
ból vagy dicsőségszerzés gyanánt űzünk. Gondold meg: bűvös mesterségünk minden
szava, minden cselekedete jó avagy gonosz célra fordítható. Mielőtt megszólalsz vagy
cselekszel, tudd, hogy milyen árat kell fizetned érte.

Szégyentől vezetettve Kóbor imigyen kiáltott:

– Honnan tudhatnék ezekről, ha nem tanítasz nekem semmit? Amióta nálad élek,
nem tettem semmit, nem láttam semmit...

– Most akkor láttál valamit – felelt a mágus. – Az ajtónál, a sötétben, amikor beléptem.
Kóbor mélyen hallgatott.

Oromon letérdelt, tüzet rakott és meggyújtotta, mert a házban hideg volt. Majd, még
mindig térden állva, csöndesen így szólott:

– Kóbor, ifjú sólyommadaram, nem kényszerítlek én sem magam mellé, sem a szolgálatomra. Nem te jöttél hozzám, hanem én tehozzád. Igen fiatal vagy még, hogy helyesen válassz, de helyetted nem dönthetek. Ha kívánod, elküldelek Kútfő szigetére, ott mindenféle mágikus tudományt oktatnak. Bármilyen mesterségbe kezdesz is, meg fogod tanulni, mert nagy a te hatalmad. Nagyobb még a büszkeségednél is, remélem. Szívesen itt marasztalnálak, mert bennem megvan, ami belőled hiányzik, de akaratod ellenére nem tartalak vissza. Válassz hát Re Albi és Kútfő szigete között.

Kóbor némán, megrendülten állt. Megszerette ezt az embert, Oromont, ki őt egyetlen érintéssel meggyógyította, s akiben nem lakozott iránta harag. Szerette őt, s erre csak most döbönt rá. Mikor rápillantott a tűzhely sarkában álló tölgyfa botjára, s eszébe jutott, hogy űzte ki annak ragyogása a gonoszt a sötétből, őszintén Oromon mellett kívánt maradni, őt hosszú, távoli utakra követni rengetegből rengetegbe s tőle a hallgatást eltanulni. De más, csillapíthatatlan vágyak is gyötörték: becsvágy és tettvágy. Az Oromon képviselte út hosszúnak, lassú mellékösvénynek látszott, amikor pedig az ő vitorláit tengeri szelek dagaszthatnák egyenest a Legbenső-tenger s a Bölcsek szigete felé, ahol varázserők sziporkáznak a légből, s a főmágus csodák szőnyegén lépked.

– Mester – mondta Kóbor –, elmegyek Kútfő szigetére.

Így hát néhány nappal később, egy verőfényes tavaszi reggelen Oromon lekísérte őt a Bukófaltól vezető meredek gyalogúton a tizenöt mérföldnyire fekvő Gonti Kapuba. A városkapunál, a faragott sárkányok között ott álltak a város őrei, s amint észrevették a mágust, kirántott karddal letérdeltek, s üdvözölték őt. Ismerték, és nemcsak a herceg parancsára, hanem saját jószántukból is tisztelték, hiszen tíz évvel azelőtt Oromon mentette meg városukat a földrengéstől, mely földig rombolta volna a díszes tornyokat, s kőgörgeteggel torlaszolta volna el a Páncél-szirtek közti csatornát. Oromon szólott a Gont-hegységhez, lecsöndesítette, s úgy zabolázta meg a Bukófal rázkódó bérceit, mintha rémült állatot szelídített volna meg. Kóbor hallott már erről ezt-azt beszélni, s most, hogy csodálkozva látta, mint hajtanak térdet a felfegyverzett kapuőrök jámbor mestere előtt, eszébe jutott minden. Szinte félve tekintett föl erre az emberre, ki megfékezte a földrengést; ám Oromon arca szelíd volt, mint mindig.

Lesétáltak a rakpartra, ahol a kikötőmester sietve jött Oromon üdvözlésére, s kérdezte, miben állhat rendelkezésére. A mágus megmondta, mire az rögvést megnevezett egy a Legbenső-tenger felé tartó hajót, amely Kóbort utasként felvonná a fedélzetére.

– Vagy ha elég ügyes a fiú – szolt a kikötőmester –, beválhat mint széltámasztó. Nincsen idővető a hajón.

– Van némi gyakorlata párával meg köddel, a tengeri szelekhez azonban nem ért – magyarázta a mágus, kezét könnyedén Kóbor vállára téve. – Kerülj bárminemű trükköt a tengeri széllal, Karvaly; a szárazföldre vagy te még szokva. Kikötőmester, mi a hajó neve?

– *Árny*, az Andrádokról való, és szőrmét meg elefántcsontot visz Gázlórra, Ront városába. Remek hajó ez, Oromon mester.

A mágus arca elborult a név hallatára, de így szolt:

– Legyen hát. Add át ezt az írást a kútfői iskola nagymesterének, Karvaly. Járj szerencsével s jó széllal! Isten veled.

Búcsúja mindössze ennyi volt. Azzal megfordult, és hosszú léptekkel megindult felé az utcán, el a rakparttól. Kóbor sajnó szívvel bámult távolodó mestere után.

– Gyerünk hát, te legény! – szolt a kikötőmester, s a part mentén odavezette Kóbort a kőgáthoz, ahol az *Árny* már vitorlát bontott.

Különösnek tűnhet, hogy egy ötven mérföld széles szigeten, egy olyan faluban, mely magas sziklák közül tekint le örökkön-örökké a tengerre, férfivá érhet egy gyermek anélkül, hogy életében egyszer is csónakba szállna, vagy az ujját sós vízbe mártaná – s mégis így van. A földműves, a kecskepásztor, a gulyás, a vadász vagy a kézműves szárazföldi emberek, akik úgy tekintenek az óceánra, mint egy kiszámíthatatlan sós birodalomra, melyhez nekik az égvilágon semmi közük sincsen. Számukra a kétnapi járásra levő falu már idegen föld, s az egy napi hajóútra fekvő sziget már csak pusztá mendemonda, párába vesző hegyek a víztükör fölött, nem szilárd talaj, amelyen a lábuk tapod.

Kóbort, aki a magas hegyek honából még sohasem ereszkedett le, egyszerűen lenyűgözte, ámulatba ejtette a város, Gonti Kapu: a faragott kövekből épült roppant épületek és tornyok, a mólók, dokkok, medencék és horgonyzóhelyek alkotta tengerpart, a kikötő, melyben több tucat csónak és gálya ringott, vagy javításra várt a szárazra vontatva s felfordítva, vagy felgöngyölt vitorlákkal s csukott evezős-fedelekkel félrehúzódva horgonyon állt; bámulta a fülének idegen tájszólásban rikoltozó tengerészeket, a hordók, ládák, kötélcsomók és halomba rakott evezők között rohangáló, nehéz terhet cipelő rakodómunkásokat, a vízparti síkos köveken sétálgató s halkán cseverésző szakállas kereskedőket, kik prémmel szegett köntöst viseltek, a zsákmányukat kirakodó halászokat, a kopácsoló kádárokat, a kalapáló hajóépítőket, a portékájukat kántálva kínáló kagylóárusokat, az ordító hajóskapitányokat s mindezek mögött az öböl békés, csillámló víztükrét. Riadt tekintettel és lélekkel követte Kóbor a kikötőmestert a tágas dokkba, ahol az *Árny* kikötve várakozott. Kísérője a hajó kapitánya elé vezette.

Az néhány szóval beleegyezett, hogy magával vigye Kóbort Kútfő szigetére, mert-hogy azt egy mágus kérte; a kikötőmester azzal a fiút az ő gondjaira bízta. Az *Árny* kapitánya nagydarab, testes ember volt, rajta bíborköpenyeg, amit pellevetszőr díszített, akárcsak az andrád kereskedőkét. Kóbort egyetlen pillantásra sem méltatta, de dörgő hangon odavetette:

– Tudsz-é parancsolni az időnek, te legény?

– Tudok.

– Hát szelet támasztani tudsz-é? Kénytelen-kelletlen bevallotta Kóbor, hogy nem tud, mire a kapitány arrább küldte, hogy keressen magának egy zugot, s ne legyen láb alatt.

Majd felkapaszkodtak az evezősök is a fedélzetre, mivel a hajónak a horgonyzóhelyre kellett még az éj leszállta előtt mennie, hogy hajnaltájt kifuthasson a dagállal.

Nehéz volt elkerülni, hogy láb alatt legyen, de Kóbor ügyesen felkapaszkodott az összekötözött, betakargatott rakományhalom tetejébe, s onnan, a hajó farából leste, mi folyik alatt. Az erős karú, keménykötésű evezősök felugráltak a fedélzetre, míg a rakodómunkások dübörgő vizezhordókat görgettek ki a dokkból, s az evezőspadok alá tuszkolták őket. Ámbátor a pompás felépítésű hajó megsüllyedt a teher alatt, enyhén mégis ringatózott, útra készen, az oldalát döngető parti hullámokon. A kormányos is elfoglalta helyét a fartőke jobb oldalán, s előrefigyelt, a hajó kapitányára, ki a hajógerinc s a faragott orrdísz találkozásánál – mit az andrádi Kígyódémonról mintáztak – egy belógatott palánkon állt. A kapitány harsogva osztogatta parancsait, s miután az *Árnyat* eloldották, két serény evezős csónak kivontatta a dokkból. Majd mikor a kapitány elbődült, hogy „Evezősöket kinyitni!”, tizenöt-tizenöt jókora evező bukkant ki csörgés-zörgés közepe a hajó két oldalán. Az evezősök izmos háta megfeszült, s egy fickó odafent, a kapitány mögött dobon verte az ütemet. Könnyedén, akár egy sirály, siklani kezdett evezőszárnyain a hajó, s a város ricsaját, zsongását egy szempillantás alatt maguk mögött hagyták. Kifutottak az öböl nyugalmas vizére, hol a hegység fehér csúcsa úgy magaso-

dott fölénk, mintha mindjárt a tengerre dőlne. A déli Páncél-szirt melletti kis, szélvédett öbölben aztán kivetették a horgonyt, s ott töltötték az éjszakát.

A hajó hetvenfős legénységének némely tagja még egészen ifjú volt, akár csak Kóbor, a férfitá avatáson azonban már mindnyája átesett. Ezek a fiúk odahívták magukhoz az ifjú varázslóinast, s jóllehet faragatlanul viselkedtek, minduntalan kötekedtek és csipkelődtek, azért barátságosan megosztották vele ételüket, italukat. Kóborra rögvest ráakasztották a Kecsepásztor gúnynevet, minthogy Gonton született, de ennél tovább nem feszítették a húrt. Az erejét s a magasságát tekintve Kóbor tizenöt esztendősnak látszott, s fürgén megfelelt, akár egy jó szót kellett szólni, akár visszavágni; már az első este megtalálta e legényekkel a hangot, s kezdett beletanulni a munkájukba, mintha már régtől fogva közöttük élt volna. Ez a fiúknak szerfölött tetszett, merthogy mihaszna utasnak a fedélzeten nincsen helye.

Magának a legénységnek is alig jutott hely – a kényelemről nem is beszélve – ezen a nyitott, emberekkel, kötélzettel s rakománnyal telezsúfolt evezős hajón. Bezzeg Kóbor! Törődött is ő a kényelemmel! Az éjszakát az északi szigetekről származó, kötegekben álló prémek között töltötte, s a tavaszi égbolt csillagait bámulta a kikötő felett meg a sár-ga fényű, apró lámpásokat a mögöttük hagyott városban, majd elaludt, de ismét csak felriadt, eltelve boldogsággal. Hajnal előtt fordult az áramlás. Akkor felszedték a horgonyt, s óvatosan kiveztek a Páncél-szirtek között. Amint pedig a napfélkelte vörösre festette a Gont-hegységet a hátuk mögött, felvonták a nagyvitorlát, s délnyugatnak tartva nekigyürköztek a Gonti-tengernek.

Barniszk és Sziklarév közt gyenge szélben vitorláztak, majd a második napon feltűnt Enyhely a láthatáron, az óriási sziget, mely a szíve s kellős közepe a Szigetvilágnak. Három napon keresztül hajóztak Enyhely zöldellő hegyeinek látótávolságában, annak keleti partja mentén, de a földjére nem tették a lábukat. Hosszú-hosszú évek múltán látta viszont Kóbor a világ közepét, az enyhelyi Nagy Kaput meg fehér tornyait, s akkor partra is szállt.

Egy éjszakára megálltak Medertorkban, Út-sziget északi kikötőjében, a következő éjszakát pedig a Fennúti öböl bejáratában álló városkában töltötték. A rákövetkező napon elhúztak O-sziget északi partfoka mellett, s befordultak az Ébnyhely-szorosba. Ott leeresztették a vitorlákat, s eveztek, mindenkor úgy, hogy egyfelől a szárazföld, másfelől meg különféle, tőlük hallótávolságra lévő, kis és nagy kereskedelmi hajók közé ékelődtek; volt ezek közt olyan, mely évekig tartó útról tért vissza különös rakományával a Külső peremvidékekről, meg olyan is, mely mint a fecske cikázott ide-oda a Legbenső-tengeren szigettől szigetig. A nagy forgalmú szorosból kiérve délnek fordultak, elhagyva Enyhelyt, s elvitorláztak két csodaszép, tornyos s teraszos városoktól ékes sziget, Bárka és Ilien között, aztán esőben és erősödő szélben nekivágtak a Legbenső-tengernek Kútfő szigete felé.

Minthogy az éjszaka folyamán a szél viharrá dühödött, bevonták a vitorlákat, lebontották az árbocot, és másnap egész nap csak eveztek. A hosszú hajó biztosan feküdt a hullámokon, s magabiztosan haladt, de hátul, a kormányrúdnál álló kormányos hiába meresztette a szemét a tengert paskoló esőbe, mást nem látott, csak a vízpermetet. Délnek tartottak, a mágnestű mutatta irányba, de csak annyit tudtak, merre, azt nem, hogy miféle vizeken. Kóbor az emberektől hol a Kútfő szigete északi meg a Zordon-szirtek keleti parti vizeit hallotta emlegetni, hol meg azt, hogy bizony rég eltértek már a helyes iránytól, a Kamerytól délre elnyúló kihalt tengerrész felé. A szél meg egyre vadabbul fúj, szertefröccsenő tajtékot szaggatva le a hatalmas hullámok karéjáról, de ők csak

eveztek tovább délnyugat felé a hátukat ostorozó szélviharban. Az evezőket is beljebb húzták, merthogy igen meg kellett küzdeni velük; az ifjabb legényekből egy evezőhöz kettőt is ültettek, s Kóbor – már mióta eljöttek Gontból – őket fel-felváltva, kivette a részét a munkából. Ha épp nem eveztek, akkor vizet mertek, mivel szilaj hullámok buktak minduntalan a fedélzetre. Emigyen hadakoztak hát a tenger hullámaival, melyek füstölgő hegy óriások módjára vágtáztak a szél nyerge alatt, s mindeközben hidegen, keményen püfölte a hátukat az eső, s fülükbe mint szívdobogás, dübörgött a dob hangja a fergeteg tombolásán keresztül.

Kóbort felváltotta egy ember az evezőnél, őt magát pedig előreküldte a kapitány elé. Csorgott az esővíz le a kapitány köpönyegén, de úgy állt ott tömzsin, akár egy boroshordó, a maga deszkaemelvényén, ahonnan letekintve a következőt kérdezte:

– Le tudod-é csendesíteni ezt a szelet, kölyök?

– Nem, uram.

– Hát vassal bánni tudsz-é?

Ezzel arra célzott, vajon Kóbor ki tudná-e ügyeskedni, hogy a tájoló tűje Kútfő felé mutasson, s ne a saját északi irányát kövesse, hanem amerre ők akarják. Csakhogy ennek a fortélyát egyedül a tengertudorok értik, így aztán Kóbor kénytelen volt ismét nemmel felelni.

– Hanem akkor – bömbölte a kapitány a harsogó zivataron át – keress magadnak másikat hajót, ami visszavisz Kútfőre Ront városából! Kútfő már valahol nyugatra van tőlünk, s oda eljutni ilyen háborgó tengeren már csak varázslattal lehetne. Dél felé kell mennünk!

Kóbornak ez sehogyan sem tetszett, mivel a tengerészekről azt hallotta Rontról, hogy törvényszegő kufároktól s üzerektől hemzsegő város, ahol gyakorta megesik, hogy összefogdosnak s rabszolgának adnak el embereket a Déli peremvidékre. Visszatérve munkájához társával, egy zömök, andrád fiúval együtt nekifeszültek az evezőnek, miközben a dobszó továbbra is diktálta a tempót, a tatlámpás pedig, mint nyomorult kis fényfolt a sötét, szakadó esőben, pislákolva himbálózott ide-oda, amerre a szél rángatta. Kóbor mindegyre nyugat felé meresztette a szemét, már amikor tehette a feszes ritmusú evezés közepette. Aztán egyszer csak, amikor a hajó fellendült egy hatalmas hullám hátára, a komor, tajtékzó tengerár felett Kóbor megpillantott valami fényt a felhők rései közt, amely – noha a napnyugta utolsó sugara is lehetett volna – fehér fény volt, nem vörös.

Társa ugyan nem látta, de ő nagyot rikkantva mutogatott arra. A kormányos minden egyes hullámhegy tetején kereste, kutatta, míg aztán észrevette, mint ahogy Kóbor is újfent, de vissza azt kurjantotta neki, hogy az csupán a lemenő nap. Erre Kóbor oda-intette az egyik fiút, aki a vizet merte, hogy vegye át egy percre az evezőt tőle, majd megint előrekapaszkodott a padok közti szűk átjárón, és megfogódzkodva a hajó faragott orrában, hogy a fedélzetről le ne bukjon, felkiáltott a kapitánynak:

– Uram! Az a fény ott nyugatra Kútfő szigete!

– Én nem láttam semmilyen fényt! – harsogta a kapitány, de alig mondta ezt ki, Kóbor kinyújtotta a karját, s akkor mindnyájan megpillantották az őrjöngő, ágaskodó hullámhegyek fölött, nyugaton, a tisztán fénylő csillogást.

A kapitány, nem az utasa kívánságára, hanem hogy hajóját a veszedelmes viharból kijuttassa, rögvést kiadta a parancsot a kormányosnak, hogy forduljon nyugatnak, a fény felé, ám közben Kóbort így intette:

– Kölyök, úgy beszélsz, akár egy tengertudor, de jól vigyázz, ha rossz felé vezetsz minket ebben a fergetegben, kihajítlak, aztán úszhatsz egész Kútfőig!

Eleddig a nyomukban lihegő szélvihar előtt nyargaltak, most azonban keresztbe kapták a szelet, amitől az evezés igen keserves lett: a hajó oldalát döngető hullámok minduntalan dél felé akarták téríteni őket új menetirányuktól, ide-oda dobálták a gályát, és úgy elárasztották vízzel, hogy megállás nélkül meregetni kellett, s ha az evezősök nem figyeltek, a meg-megdőlő hajó kiemelte a vízből az evezőket, ők pedig a lendülettől a padok közé repültek. A viharfellegek alatt eközben majdnem sötét lett, de hébe-hóba ki tudták venni nyugaton a pislákolást, s ez elég volt ahhoz, hogy helyesbítések az útirányt; így küszködtek tovább. Végre-valahára lankadt egy kissé a szél ereje, s a fény egyre jobban szétterjedt előttük. Ahogy eveztek tovább, egyszer csak két evező-csapás között kibukkantak a viharból – mintha függöny lebbent volna fel – a tiszta levegőre, hol naplemente utáni arany ragyogás ömlött szét az égen s a tengeren. A tarajos hullámok fölött, nem is olyan messze tőlük, zöldellő kerek hegy magasodott, annak lábánál város állt egy aprócska öbölben, s abban csónakok pihentek lehorgonyozva, teljes békeességben.

A hosszú kormányrúdnak dőlő kormányos elképedve felkiáltott:

– Uram! Ez itten igazi föld vagy varázslat?

– Tartsd a hajót irányban, ostoba fajankó! Evezzetek, átkozott ördögfattyak! Még a vak is látja, hogy ez az Alkányi öböl meg a Kútfő-hegy! Evezzetek!

Azzal elcsigázva beveztek dobszóra az öbölbe. Odabent csönd volt, az emberek zsibongása és harangszó hallatszott le a városból meg egészen távolról a vihar surrogása, morajlása. Mérföldnyire a szigettől északra, keletre meg délre komor felhők kerítették be őket.

Kútfő felett azonban csillagok sziporkáztak fel egymás után a békés, derült égbolton.

HARMADIK FEJEZET VARÁZSLÓISKOLA

RAzt az éjszakát Kóbor az *Árny* fedélzetén töltötte, hajnalban pedig elvált legelső hajóstársaitól, akik mindenféle jót kívánva kurjongattak vígan utána, amint a dokkokból kifelé ballagott. Alkány nem volt nagy város, néhány meredek, szűk utcáján szorosan összebúvó, magas házak álltak. Kóbor mégis elveszettnek érezte magát benne, s tanácstalanságában megkérdezte az első arra járó alkányi lakostól, merre találja a kútfői nagymestert. Az ember oldalvást reá nézve végigmérte, aztán így szólt:

– A bölcs nem kell hogy kérdezzen, az ostoba meg hiába kérdez – azzal tovább róttá az utcát.

Kóbor felsétált a kaptatón, míg egy térre nem ért, amelynek három oldalát meredek palatetős házak szegélyezték, a negyediket pedig egy óriási szürke kötömbökből emelt hatalmas épület, amely inkább erődítménynek vagy várnak tetszett, s néhány apró ablaka magasabban nyílt, mint a többi ház kéménye. Előtte a téren vásárosbódék álltak, s közöttük emberek jöttek-mentek. Kóbor ezúttal egy kosár kagylót tartó idős asszony-ságot kérdezett meg, aki így válaszolt:

– Nem mindig találod meg a nagymestert ott, ahol van, de néha megtalálod ott, ahol nincs – azzal ment, és árulta tovább a kagylókat.

A hatalmas épület egyik sarkához közel egy kis kopott faajtó nyílt, Kóbor odalépett hozzá, és megdöngötte. Az ajtót kitáró öregemberhez ekképpen szólott:

– Levelet hoztam a gonti Oromon mágustól a Kútfői Iskola nagymesterének. Meg akarom találni a nagymestert, nem talányokat meg gúnyolódásokat hallgatni!

– Íme az Iskola – mondta az öreg szelíden. – Én a kapus vagyok. Kerülj beljebb, ha ugyan tudsz.

Kóbor előrelépett. Neki úgy tűnt, mintha áthaladt volna a bejáraton, ám mégis ott állt kívül, a kövezeten, ahol addig.

Ismét lépett egyet, de ismét kint maradt. A kapus jámbor tekintettel szemlélte bentről.

Kóbor nem is annyira csalódott, mint inkább dühös lett, merthogy rajta újabb, számára nyilvánvaló csúfság esett. Szóval és intéssel előhívta hát a megnyitó varázslatot, amit még hajdan a nényétől tanult; annak összes bűvigéje közt ez volt a legbecsesebb, s mára kiválóan tudta is Kóbor. Ám hitvány boszorkánytrükk volt ez ahhoz az erőhöz képest, amely lepecsételte s sziklaszilárdan tartotta e kaput.

Minthogy kudarcot vallott, Kóbor még sokáig ácsorgott a bejáró előtt. Végre aztán az odabent várakozó öregemberhez fordult.

– A segítséged nélkül – vallotta be kelletlenül – nem tudok bejutni.

A kapus így felelt:

– Mondd hát a neved.

Kóbor ismét hosszan eltöprengett; egy férfi ugyanis sohasem mondja ki a nevét, ha csak életét nem fenyegeti veszély.

– Kóbornak hívnak – mondta hangos szóval, azzal belépett a nyitott kapun. Befelé jövet, noha mögüle áradt a fény, úgy rémlett neki, mintha valami árnyék suhant volna a nyomában.

Azt is észrevette, amikor hátrafordult, hogy a kapu nem egyszerű fából volt, hanem ereszték és illesztés nélküli csontból; mint később megtudta, úgy vágták ki a Nagy Sárkánykígyó egyik fogából. A mögötte becsukódó ajtó pedig csiszolt szaruból készült, melyen tompán átszűrődött a napfény, a belső felére pedig az Ezerlevelű Fát vésték.

– Isten hozott e házba, fiú – mondta a kapus, majd anélkül, hogy egyetlen szó is elhagyta volna az ajkát, elvezette Kóbort termeken és folyosókon át mélyen az épület gyomrába, egy nyitott udvarra. Az udvar egy része le volt kövezve, de tető nem volt fölötte, egy pázsitos helyen pedig szökőkút csobogott fiatal fácskák alatt a napsütésben. Kóbor ott várakozott egyedül egy darabig. Meg se moccant, de a szíve erősen vert, ugyanis ott állva úgy tűnt neki, mintha körülötte láthatatlanul jelen lévő lényeket és munkálkodó erőket érzékelt volna, s tudta, hogy e helyet nemcsak kőből építették, hanem a kőnél sokkal erősebb varázslatokból is. Odabent volt hát a Bölcsék Házának legbenső termében, mely az ég felé kitárva állt. Hirtelen azonban észrevett egy fehér öltözéket viselő embert, aki a szökőkút lehulló vízcsöppjein át őt figyelte.

Amikor a tekintetük találkozott, madárdal csendült föl a fa ágai között. Abban a minutumban megértette Kóbor a madár énekét, a szökőkút medencéjébe lepergő víz fecsegését, a felhők alakjának változását s a lombok közt bujkáló szél susogását: úgy érezte, mintha ő maga is a napsugár egy szava lenne.

Mikor a pillanat elmúlt, Kóbor s a világ visszazökkent az előbbi vagy majdnem az előbbi kerékvágásba. Kóbor a főmágus elé ment s letérdelt, feléje nyújtva az Oromon által írt levelet.

Nemmeziz főmágus, Kútfő nagymestere idős ember volt, nálánál idősebb, mondták, nem is élt akkoron. Reszketős, vékony madárhangján nyájasan üdvözölte Kóbort.

A haja, a szakállja s a palástja fehér volt, mintha az évek lassú folyama kimosott volna belőle minden színt és szívósságot, otthagya őt fehéren és törődötten, mint egy évszázadokon át sodródó korhadt fát.

– Gyöngye már a szemem, nem tudom elolvasni a mestered levelét – mondta remegős hangon. – Olvasd fel nekem, fiam!

Kóbor silabizálta hát ki és olvasta fel az írást, mely archik rúnajelekből állt, s mindössze ennyit közölt: „Nemmeziz uram! Küldök Neked valakit, aki a gonti varázslók legnagyobbika lesz, ha igaz a szél szárnyán kelt hír.” Az aláírás nem Oromon igazi neve volt, amit Kóbor még sohasem hallott, hanem Oromon rúnája, a Csukott Száj.

– Ki a földrengést kordában tudja tartani, küldött ím hozzám, légy hát kétszeresen üdvözölve. Az ifjú Oromon kedves volt szívemnek, amikor eljött ide Gontról. Most pedig beszélj nekem az utadról és az élményeidről, fiam.

– Szép időnk volt, uram, kivéve a tengeri vihart,

– Miféle hajó hozott idáig?

– Az *Árny*, az Andrádokról való kereskedőhajó.

– Kinek a kívánságára jöttél ide?

– A saját magaméra.

A főmágus Kóborra pillantott, majd félrenézett, s olyan nyelven kezdett el beszélni, amit Kóbor nem értett, s motyogott, miképpen aggastyánok szoktak, ha emlékezetük visszafelé kalandozik a múltba, a szigetek közti vándorutakra. Motyogásából itt-ott kicsendültek olyan szavak, amiket a madár énekelt, meg a lepergő víz fecsegett. Nemmeziz nem űzött varázslatot, a hangjából sugárzó erő mégis oly mértékben hatott Kóbor elméjére, hogy egészen megrémült, s egy pillanatra úgy érezte, mintha különös, irdatlan nagy pusztaságban állna magányosan, árnyak, kísértetek között. Pedig egész idő alatt a napsütötte udvaron tartózkodott, a kút csobogását hallgatva.

A kövezett udvaron s a fűvön át akkor egy nagy testű fekete madár, egy rosszáni holló ballagott lassan feléjük. Amikor odaért a főmágus palástja tövébe, csak állt ott feketén, a csőre akár a tőr, a tekintete mint a kő, s a szeme sarkából Kóbort méregette. Koppintott hármat a fehér boton, melyre Nemmeziz támaszkodott, mire az öreg varázsló abbahagyta a motyogást, s elmosolyodott.

– Eredj játszani, fiam – mondta végül, akár egy apró gyermeknek. Kóbor ismét tétet hajtott előtte. Mire felemelkedett, akkorra a főmágus eltűnt. Csupán a holló maradt, továbbra is ráfüggesztve a szemét, s csőrét előretartotta, mintha a láthatatlanná vált boton koppantott volna. Majd megszólalt, bizonyára – vélte Kóbor – rosszáni nyelven.

– Terranon üzbük! – károgtá. – Terranon üzbük orrek! – Azzal ahogy jött, elvonult méltóságteljesen.

Kóbor megfordult, hogy elhagyja az udvart, s azon töprengett, vajon hová menjen. Az árkádok alatt egy nyurga ifjú jött elébe, aki igen tisztelettudóan, főhajtással üdvözölte.

– Az én nevem Jáspis, Eszély fia az enyhely-szigeti Eolg tartományból. Állok szolgálatodra e napon, körbevezetlek a Nagy Házban, és képességeim szerint válaszolok a kérdéseidre. Téged hogyan szólítsalak, uram?

Kóbor, a hegyekből jött falusi fiú, aki sohasem akadt még össze gazdag kereskedők és nemesurak csemetéivel, meg volt győződve róla, hogy a fickó gúnyt űz belőle a hajlongásával és bókolásával, meg hogy azt mondta, „szolgálatodra” és „uram”. A válasza kurta volt:

– Karvalynak hívnak.

A másik várt egy pillanatot, mintha számított volna még valami udvarias mondatra, de minthogy nem kapott, kiegyenesedett, és kissé félrefordult. Két vagy három évvel volt idősebb Kóbornál, igen magasra nyúlt, és olyan kimért eleganciával mozgott, s tartotta magát kényeskedve (gondolta Kóbor), akár egy táncos. Hátravetett csuklyás, szürke köpönyeget hordott. Az első terem, ahová Kóbort vitte, a ruhatár volt, ahol Kóbor, mint az iskola diákja, rá való ugyanolyan köpenyt és egyéb szükséges ruhaneműt találhatott magának. Mikor felöltötte a választott sötétszürke köpönyeget, Jáspis megjegyezte:

– Most már közénk tartozol.

Jáspisnak beszéd közben sajátos, halvány mosoly játszott az ajkán, amit Kóbor az udvarias szavak mögé rejtett gúnynak vélt.

– A ruha teszi tán a mágust? – vetette oda mogorván.

– Nem – felelte az idősebb fiú. – Azt azonban hallottam, hogy a modor teszi az embert. – Merre menjünk tehát?

– Amerre, akarod. Én nem ismerem az épületet. – Jáspis végigvezette Kóbort a Nagy Ház folyosóin, megmutatta a nyitott udvarokat és a fedett csarnokokat, a Polcok Termét, ahol a tudós könyveket és a rúnásköteteket tartották, a tágas Közös Csarnokot, ahol az egész iskola összegyűlt ünnepi napokon, odafönt pedig, a tornyokban és a tető alatt a kis cellákat, ahol a növendékek és mestereik aludtak. Kóbor cellája a Déli Tornonyban volt, melynek ablakából lelátott Alkány meredek háztetőire, egész le a tengerrig. Akárcsak a többi hálócellában, ebben sem volt más bútorzat, mint egy szalmával töltött derékalj a sarokban.

– Nagyon szerényen élünk itt – magyarázta Jáspis. – De ez, gondolom, nem zavar majd.

– Én megszoktam. – S hozzátette még, igyekezvén ezzel a gáláns, gögös ifjúval egyenrangúnak látszani: – Felteszem, te nem voltál ilyenhez szokva, amikor idejöttél.

Jáspis ránézett, de tekintete szavak nélkül is azt fejezte ki: „Ugyan mit tudsz te arról, hogy mihez vagyok avagy nem vagyok szokva én, az enyhelyszigeti Eolg tartomány urának fia!” De hangosan csak ennyit mondott:

– Errefelé menjünk.

Míg odafent voltak, harangkongásra lettek figyelmesek, amire lesiettek a refektóriumba, hogy ott a száznál is több fiúval s fiatalemberrel együtt elfogyasszák délebédjüket a Hosszú Asztal mellett. Mindenik kiszolgálta magát, s a konyhából a refektóriumba nyíló tálalóablakon át a szakácsokkal tréfálódzva mertek maguknak a párkányokon gőzölgő jókora tálakból, s tetszésük szerint helyet foglaltak a többiek oldalán.

– Azt mondják – szólta Jáspis Kóborhoz –, hogy akárhányan ülnek is eme asztalhoz, hely mindig marad.

Természetesen elfértek nemcsak a csevegő és falánkul lakmározó fiúk lármás csapatai, hanem az idősebb ifjak is, akik nyakukon ezüstcsattal összefogott szürke köpönyegben párosan vagy egymagukban ültek, csak sokkal csöndesebben, komoly és tűnődő arccal, mintha rengeteg töprenkednivalójuk volna. Jáspis Kóbort egy Bükköny nevű, zömök fickó mellé ültette, aki nemigen beszélt, csak lapátolta befelé nagy hévvel az ételt. Keleti peremvidéki tájszólása volt, s nem rozsdabarna bőrű, mint Kóbor vagy Jáspis vagy a Szigetvilág legtöbb népe, hanem sötétbarna. Egyszerű ember volt, a modora mentes minden finomkodástól. Az étkezés végén ógott-mógott, de aztán Kóborhoz fordulva így szólta:

– Legalább nem volt káprázat, mint oly sok más e helyen; egészen ínyemre való volt.

Kóbor nem értette, mire gondol, de eléggé rokonszenves volt neki a fiú, és örült, hogy ebéd után is velük maradt.